

Amintiri din copilărie

Dr. Alfred- Rennert Poplingher

Deși ieșean fiind de la vârsta de două luni, o parte a vacanțelor de vară (cam două săptămîni) mi le petreceam la Dorohoi, la bobe (bunica), zeide (bunicul) și tata-mare (parinții mamei și bunicul din partea lui tata). Dorohoiul este și va rămîne în memoria si sufletul meu un loc minunat de care mă leagă amintiri și nostalgii de neînlocuit.

Călătoria pîna la Dorohoi o făceam cu trenul, cam trei ore dacă-mi aduc bine aminte. Am încă în memorie vagoanele necompartimentate cu bănci de lemn.

Calea ferată strabătea peisaje moldovenești mirifice, cu frumoase sate situate între dealuri înverzite. În stația feroviară mă aștepta întotdeauna baba Tony, nerăbdatoare să-și sărute și să stringă la piept nepotul iubit.

Pe la sfârșitul anilor '50 transportul de la gara până în centrul orașului era furnizat de trăsuri. Acesta plimbare în sine era deja o mare plăcere pentru un copil venit de la un oraș mare ca Iași.

Bunicii din partea mamei, Eizik si Tony Rennert, ca de altfel si mama mea erau originari din Cernauți de unde s-au refugiat după cel de-al doilea război mondial când întreaga Bucovina de nord a trecut sub ocupație sovietică. În Dorohoi locuiau în doua camere într-o cladire joasa adiacentă pieții alimentare centrale ale orașului, cea ce-mi favoriza accesul comod la cinematograful, zilele de iarmaroc și prietenii pe care mi i-am facut de-a lungul anilor.

Tata Mare originar din Dorohoi dar cu rădăcini familiare în Herța, rămăsese văduv după ce bunica Clara murise de tifos în Transnistria. Înainte de război fusese proprietarul unuia din cunoscutele mici restaurante ale orașului – "La Botul Calului". În primul război mondial a luat parte ca simplu soldat la luptele de la Mărășești. De locuit locuiau întotdeauna la bunicii Rennert datorită poziției centrale dar asta nu mă împiedica ca de câteva ori pe săptămâna să-l vizitez pe bunicul Poppingher. El locuia într-o casa bătrânească cu o grădină mare în spatele ei, partea din față fusese în urmă cu ani restaurant. Nu departe era vestita pădure de brazi și stadionul orașului. Îmi amintesc limpede drumul, mai ales strada Tăutu, pînă la casa lui, un mers pe jos de vreo 20 de minute, trecînd pe lângă case joase bătrânești cu flori în față și în ghivece la ferestre. O dată pe săptămîna Tata Mare își vizita cuscii, stătea la taclale în idish cu Zeida Eisik, se bea ceai și se juca domino.

Una din plăcerile pe care mi le puteam permite doar în vacanțele la bunici și asta se întîmpla lângă locuința bunicilor Rennert, era să-mi bălăcesc picioarele goale în șuroiul de apă care se scurgea în pantă pe lângă trotuar după ploile de vară cald, scurte dar abundente. Și dacă tot am pomenit de apă, aici e locul să menționez că în acei ani apa potabilă era asigurată de un sacagiu care făcea turul celor în nevoie cu un butoi mare de lemn plin cu apă și tras de un cal și vindea fiecare cafă pentru

cîțiva bănuți. Apa de spălat era asigurată de cea ce se strîngea de la ploi. Din păcate nu se afla nici o fântână prin apropiere.

Deși casa părintilor era una în care tradițiile și sărbătorile evreiești erau prezente și bine simțite, atmosferă evreiască autentică am simțit și trăit în Dorohoi. Îmi amintesc mai ales pregătirile pentru masa de vineri seara cu tradiționala supă de pasăre și mirosul de pâine proaspătă care umplea întreaga casa. În Dorohoi am învățat pentru prima oară mai temeinic

(tata avea grijă ca de fiecare sărbătoare importantă să-mi povestească istoria care stă la baza lor) cu un bătrîn *melamed* (învățător) angajat de bunicii Rennert elementele de bază ale credinței evreiești, semnificația religioasă a sărbătorilor și puțin ebraică. Aceste lecții s-au intensificat în anul care a precedat sărbătorii Bar-Mitzvei (majoratul religios).

Îmi amintesc de asemeni de evrei simpli și buni, vecini ai bunicilor care lucrau din greu pentru asigurarea unei existențe cât mai decente: Eli frizerul, Șloime croitorul, David felcerul și alții ale căror nume îmi scapă. Am încă în fața ochilor "Strada Mare" pe care era singurul restaurant elegant, cinematograful în sala căruia contra unei bancnote de un leu înmînată controlorului de bilete vizionam la programele matineu de două-trei ori la rînd unele din cele mai frumoase filme ale copilăriei, clădirea impunătoare a Primăriei și a catedralei ortodoxe, explanada pieții alimentare centrale unde zilele de marți erau zile de iarmaroc.

Peste 60 de ani mă despart de acele zile minunate petrecute în Dorohoi. Uneori mă trezesc reconstituind locuri, evenimente, persoane mai mult sau mai puțin apropiate și un sentiment de dulce nostalgie îmi umple sufletul.

Am citit pe undeva ca una din personalitățile intelectuale de vază ale Dorohoiului declara că în atmosfera ce înconjură acest nordic colț al Moldovei se simte ceva deosebit și unic. Este exact ce am simțit și eu.

Haifa - Israel